

Een reusachtig fietswiel in de lucht

Het liefst maak ik in Londen een rondje in het reuzenrad.

Bij mooi weer kun je veertig kilometer om je heen kijken, want het London Eye is het grootste reuzenrad dat ooit is gebouwd. Je wordt samen met de onbekenden die naast je stonden in de rij, opgesloten in een van de tweeëndertig cabines, en als ze de deuren dichtdoen, hoor je de stadsgeluiden niet meer. Je begint omhoog te gaan. De capsules zijn gemaakt van glas en staal en hangen aan de rand van het rad. Terwijl het rad draait, blijven de capsules rechtop door de zwaartekracht. Eén keer in het rond duurt dertig minuten.

Als je helemaal boven bent, lijkt Londen volgens Kat op een speelgoedstad, en de auto's op de wegen lijken volgens haar op kralen van een telraam die heen en weer gaan en stoppen en starten. Ik vind dat Londen op Londen lijkt, en dat de auto's op auto's lijken, alleen kleiner.

Het fijnste om van daarboven te zien, is de rivier de Theems. Je kunt zien dat hij lussen en bochten maakt, maar als je op de grond bent denk je dat hij recht is.

Het op een na fijnste om naar te kijken, zijn de spaken en metalen kabels van het Eye zelf. Er is op de hele aarde maar één reuzenrad dat zo is gebouwd. Het is ontworpen als een reusachtig fietswiel in de lucht, dat wordt gesteund door zware poten.

Het is ook interessant om naar de cabines naast die van jezelf

te kijken. Je ziet onbekenden naar buiten kijken, net als jij doet. De cabine die hoger is dan de jouwe wordt halverwege lager dan de jouwe, en de cabine die lager is wordt hoger. Je moet je ogen dichtdoen, want je krijgt er een raar gevoel door dat omhoogkomt in je slokdarm. Je bent blij dat het rad kalm en langzaam beweegt.

En dan gaat de cabine omlaag en dat vind je jammer omdat je niet wilt dat er een eind komt aan de rit. Je zou graag nog een keer in het rond willen gaan, maar dat mag niet. Dus stap je uit, en je voelt je net een astronaut die uit de ruimte komt, een beetje lichter dan eerst.

We gingen met Salim naar het Eye omdat hij er nog nooit in was geweest. Toen we in de rij stonden, kwam er een onbekende naar ons toe die ons een gratis kaartje aanbood. We namen het aan en gaven het aan Salim. Dat hadden we niet mogen doen, maar we deden het. Hij ging in zijn eentje omhoog, om 11.32 uur op 24 mei, en hij zou om 12.02 uur op dezelfde dag weer omlaagkomen. Toen hij instapte, draaide hij zich om en zwaaide naar Kat en mij, maar ik kon zijn gezicht niet zien, alleen zijn schim. Ze sloten hem op met twintig andere mensen, die we niet kenden.

Kat en ik volgden Salims cabine in zijn baan. Toen hij op het hoogste punt was, zeiden we allebei tegelijk: 'Nu!' Kat lachte en ik deed mee. Daarom wisten we dat we de goede cabine hadden gevolgd. We zagen de mensen bij elkaar gaan staan toen de cabine weer omlaagkwam, met hun gezicht naar het noordoosten voor de automatische camera die een foto maakte. Maar ze waren alleen donkere stukjes van jassen, broeken, jurken en mouwen.

Toen stopte de cabine onderaan. De deuren gingen open en de passagiers kwamen er in groepjes van twee of drie uit. Ze lie-

pen in verschillende richtingen weg, met een glimlach op hun gezicht. Waarschijnlijk zouden ze elkaar nooit meer tegenkomen.

Maar Salim was er niet bij.

We wachtten op de volgende cabine en de daaropvolgende en die daarna. Maar hij kwam niet. Tijdens die dertig minuten in het reuzenrad, in zijn afgesloten cabine, was hij op een of andere manier in het niets verdwenen. Dat ik hersenen heb die anders werken dan die van de meeste mensen, hielp me om te ontdekken wat er was gebeurd. Ik zal vertellen hoe.

Stormwaarschuwing

Het begon op de dag dat we een brief kregen van tante Gloria.

Tante Gloria is mama's zus. Mama noemt haar Glo en Kat noemt haar tante Glo. Papa noemt haar Orkaan Gloria omdat ze volgens hem een spoor van verwoesting achterlaat. Ik vroeg hem wat dit betekende. Bedoelde hij dat ze onhandig is, zoals ik? Hij zei dat het geen dingen waren die ze omvergooide. Dat zou niet zo erg zijn. Maar het waren vooral mensen en emoties. Ik vroeg of ze slecht was. En papa zei dat ze het niet met opzet deed. Dus was ze niet slecht, maar ze was wel een lastpak. Ik vroeg hem wat het betekende dat ze een lastpak was, en hij zei dat ze te veel van het goede was. Toen ik hem wilde vragen wat te veel van het goede betekende, legde hij zijn hand op mijn schouder. 'Nu niet, Ted,' zei hij.

De ochtend waarop de brief van tante Gloria kwam, was een gewone ochtend. Ik hoorde de post zoals altijd op de mat vallen. Ik at mijn derde Shreddie en luisterde op de radio naar het weerbericht. Het zou mooi weer blijven, met een kans op buien in het zuidoosten. Kat stond kronkelend een geroosterde boterham te eten. Ze had geen vlooien, al leek het daar wel op. Ze luisterde naar die rare muziek van haar, met haar koptelefoon. Dat betekende dat ze het weerbericht niet hoorde en geen regenjas zou aantrekken en haar paraplu niet zou meenemen naar school. Dus zou zij nat worden en ik niet en dat was fijn.

Papa hinkte rond op één sok en klaagde dat de wasmachine al zijn sokken had verslonden en dat hij al laat was. Mama zocht in de wasmand of ze er daar één kon vinden.

‘Ted, pak jij de post eens,’ zei mama. Ze had haar verpleegstersuniform aan en zelfs ik weet dat je maar beter kunt doen wat ze zegt, als ze zo kortaf klinkt. Maar ik vind het vreselijk om mijn Shreddies papperig te laten worden.

Ik kwam terug met zes enveloppen. Kat zag me en graaide ze uit mijn handen en viste er een grote bruine envelop en een kleine witte uit. Ik zag het logo van onze school op de witte. Het is een soort samengedrukte x met de hoed van een bisschop erboven – die wordt een mijter genoemd. Kat probeerde hem te verstoppen onder de grote bruine envelop, maar mama zag het.

‘Geef hier, Katrina,’ zei mama. Als mama Kat Katrina noemt, weet je dat het fout gaat.

Kat perste haar lippen op elkaar. Ze gaf alle post aan mama, behalve de bruine envelop, die ze omhoog hield zodat iedereen kon zien dat hij geadresseerd was aan haarzelf, Katrina Spark. Ze maakte hem open en er kwam een kappersblad uit. *Hair Flair* heette het. Kat liep naar de deur, terwijl ze met haar hoofd knikte op de maat van haar muziek.

Ik at Shreddie nummer zeven tot zeventien.

Papa begon de muziek van *De Dikke en de Dunne* te neuriën. Daar kijkt hij het liefste naar op tv. Hij had nu ook zijn andere sok aan en smeerde boter op zijn geroosterde boterham. Zijn haar stond overeind en mama zou gezegd hebben dat hij als twee druppels water op Stan Laurel leek. Dat betekent dat hij er precies zo uitzag, maar vraag mij niet waarom. Stan heeft trouwens bruin haar en papa’s haar is blond, net als dat van mij. Dus ziet hij er niet precies zo uit als Stan.

‘Katrina!’ schreeuwde mama.

De achttiende Shreddie viel van mijn lepel.

‘Ja, wat?’

‘Die brief van je school...’

‘Welke brief van mijn school?’

‘Deze brief. Die je probeerde te verstoppen.’

‘Wat is daarmee?’

‘Ze zeggen dat je er vorige week niet was, zonder ziekenbrief-
je. Afgelopen dinsdag.’

‘O, ja.’

‘Nou?’

‘Wat nou?’

‘Waar was je?’

‘Ze was zonder toestemming absent, mama,’ merkte ik op. Kat en mama staarden me aan. ‘Zo noemen ze dat in het leger,’ legde ik uit.

‘Hou je bek, engerd,’ siste Kat. Ze liep de keuken uit en sloeg de deur met een klap achter zich dicht.

‘Ze begint te ontsporen, Ben,’ zei mama tegen papa.

‘Ontsporen,’ herhaalde ik terwijl ik aan treinongelukken dacht. Ik neem aan dat mama iets zei over Katrina’s absentie. Misschien betekende ‘ontsporen’ hetzelfde als verzuimen. Dat is niet naar school gaan als het wel zou moeten. Maar ik durfde het niet te vragen, nu mama in die stemming was.

‘Ze ontspoot en het kan niemand wat schelen,’ zei ze.

‘Ik spijbelde ook toen ik zo oud was als zij,’ zei papa. ‘Dan reed ik de hele dag in de bus en rookte sjekkies in het park.’ Mijn twintigste Shreddie schoot bijna in het verkeerde keelgat. Ik kon me papa niet voorstellen met een sigaret in zijn hand. Hij rookt helemaal niet meer. Papa raakte mama’s schouder aan en toen ze naar hem opkeek, zoende hij haar midden op haar voorhoofd. Het maakte een raar zuigend geluid waardoor ik bij-

na geen zin meer had in mijn laatste Shreddies. ‘Zullen we het er vanavond over hebben, Faith? Ik moet ervandoor. Er is een vergadering over het opblazen van de Barak.’

Mama’s mondhoeken gingen een klein stukje omhoog. ‘Oké, schat. Vanavond.’

Ik moet even uitleggen dat papa geen terrorist is die gebouwen opblaast waar soldaten wonen. Hij is sloopdeskundige en ‘de Barak’ is de bijnaam van Barrington Heights, het hoogste flatgebouw in onze wijk in Zuid-Londen. Vroeger woonden daar mensen die door de maatschappij waren buitengesloten. Dat is net zoiets als van school gestuurd worden. Maar in plaats van de directeur die zegt dat je weg moet, doet de rest van de mensen alsof je niet bestaat. Daardoor kom je terecht bij alle anderen die genegeerd worden. Je wordt woedend omdat de maatschappij je zo behandelt, en neemt wraak door drugs te gebruiken, winkeldiefstallen te plegen en bendes te vormen. De mensen in Barrington Heights deden al dat soort dingen. Maar volgens papa lag het niet aan de mensen zelf. Hij zegt dat het gebouw ziek was en hen ook ziek maakte, als een soort virus. Daarom hebben hij en de gemeente besloten hen naar nieuwe woningen te laten verhuizen, het gebouw op te blazen en opnieuw te beginnen.

Papa trok zijn jasje aan. Hij zei: ‘Dag, Ted’ tegen mij en ging naar buiten. Mama ging weer zitten en keek de rest van de post door. De laatste envelop was bleeklila. Ik zag dat ze hem bij haar neus hield en eraan snoof, alsof hij eetbaar was. Toen glimlachte ze. Haar mondhoeken gingen helemaal omhoog, maar haar ogen werden vochtig. Dit betekende dat ze tegelijk verdrietig en blij was.

‘Lieve hemel!’ zei ze zacht. Ze maakte de envelop open en las de brief. Ik at mijn laatste drie Shreddies, nummer vijfendertig

tot zevenendertig. Ze legde het lila papier neer en streek door mijn haar zodat het in de war raakte. Als ze dat doet, fladdert mijn hand altijd.

‘Hou je vast, Ted,’ zei ze. ‘Er komt een orkaan aan.’

‘Nee hoor,’ zei ik. ‘We krijgen een groot hogedrukgebied.’ Ik ben meteoroloog. Dat word ik in elk geval als ik groot ben. Dus weet ik het. Orkanen vlakken af halverwege de Atlantische Oceaan. Ze halen Groot-Brittannië bijna nooit. Zelfs die van 1987 was eigenlijk geen echte orkaan. De weerman Michael Fish, die zei dat het geen orkaan zou worden, had gelijk. Het was alleen een zeer zware storm, zonder naam. Een echte orkaan krijgt altijd een naam. Zoals Hannah, die in 1957 bij vlagen meer dan 250 kilometer per uur bereikte, of Hugo, die in 1989 de helft van South Carolina in de VS platgooide. Of Orkaan Katrina, een storm uit klasse vijf die in 2005 New Orleans verwoestte. (Het is vast geen toeval dat een van de meest rampzalige stormen uit de geschiedenis dezelfde naam heeft als mijn zus.)

‘Ik bedoel het niet letterlijk,’ zei mama, terwijl ze de lege kom van mijn Shreddies voor mijn neus weggriste. ‘Orkaan Gloria komt hierheen. Mijn zus. Weet je nog? Ze komt op bezoek, samen met haar zoon Salim.’

‘Die in Manchester wonen?’

‘Precies. We hebben ze al meer dan vijf jaar niet gezien, Ted. Waar is de tijd gebleven?’

Het klonk alsof ze dacht dat de tijd iets was wat kwam en ging, zoals het weer. Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, mama,’ legde ik uit. ‘De tijd gaat nergens heen.’

‘Hier in huis wel, Ted. Hij verdwijnt in een zwart gat, verdomme.’

Ik keek haar met knipperende ogen aan en vroeg me af of ze gelijk kon hebben. Ze lachte en zei dat ze een grapje maakte,

terwijl ze weer door mijn haar streek. ‘Vooruit, Ted. Naar school.’

Dus liep ik mijn zigzagroute door het park en dacht na over de tijd, zwarte gaten, Einsteins relativiteitstheorie en stormwaarschuwingen. Ik stelde me voor dat Orkaan Gloria in kracht toenam terwijl ze dichterbij kwam en een spoor van verwoesting achterliet. Mijn gedachten waren zo interessant dat ik bijna de vijver inliep aan de verkeerde kant van het park en maar net op tijd op school was. ‘In een zwart gat,’ zei ik tegen mezelf terwijl ik over het schoolplein rende. Mijn hand fladderde. ‘In een zwart gat, verdomme.’